

[Josef Andersson.]

Medlemmer af dette Ting ved udmærket, at der for nogle Aar siden blev vedtaget en Arbejdsløshedslov, som fastsatte meget skarpe Kontrolbestemmelser over for de arbejdsløse, og disse Bestemmelser følges naturligvis alle Steder. Hvis det var saadan — hvad jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at man skal søge at naa frem til —, at der var Arbejde til alle Hænder, ja, saa var det ganske overflødig med disse Lovbestemmelser, men saa længe det ikke er Tilfældet, maa der — saaledes som den højtærede Arbejds- og Socialminister for nylig udtalte — fra Samfundets Side ydes de arbejdsløse en rimelig Hjælp.

De to Lovanordninger, der kom i Foraaet, blev modtaget med meget stor Glæde, fordi de var Udtryk for et helt nyt Synspunkt over for Understøttelsesspørgsmaalet, dette nemlig, at nu skulde der ikke blot ydes en Hjælp, som gav de arbejdsløse et Eksistensminimum, men der skulde ydes en Hjælp, som gjorde det muligt for de arbejdsløse at opretholde deres Hjem og, medens de ventede paa at faa Arbejde, at leve et nogenlunde anstændigt Liv. Det Synspunkt var efterhaanden, troede jeg, trængt igennem i Samfundet, og det var glædeligt at høre den højtærede Arbejds- og Socialminister understrege dette som Retningslinien, en Retningslinie, der forhaabentlig ogsaa fortsat — saaledes som jeg tidligere har udtalt vedrørende dette Spørgsmaal — vil være gældende her i Danmark.

Nielsen-Man: Jeg vil gerne først henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle); der sagde til mig, at jeg maatte ikke tro, at det var fordi Arbejderne var slette, at de forøgede Understøttelsessatser og den forhøjede Arbejdsfordelingsgodtgørelse kunde friste dem. Det tror jeg heller ikke, hvad jeg vistnok ogsaa sagde i mit første Indlæg. Jeg kan godt lide fromme Mennesker, for saa vidt ogsaa Folk, der formaner andre, men de, der selv synes, de er fromme, dem synes jeg ikke om. Jeg synes heller ikke saa godt om, at det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) har overhørt, hvad jeg sagde, eller ligesom vilde lægge en anden Mening ind i det, jeg har sagt. For jeg sagde omtrent Ord til andet, hvad det ærede Medlem gentog, om det Forhold i hvert Fald, og det er højst sandsynligt, det ærede Medlem har Ret i, at hvis han og jeg havde været i Arbejdernes Sted, vilde vi maaske have reageret paa samme Maade. Men det er ogsaa netop derfor,

vi skal prøve paa, om ikke vi kan faa de paagældende Love affattet paa en saadan Maade, at de ikke frister ærede Medborgere — og maaske ogsaa kunde have fristet det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) og — mig, til at leve paa Samfundets Bekostning.

Saa vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, og for saa vidt ogsaa til det ærede Medlem Hr. Josef Andersson, at jeg vil ikke gaa ind i en outreret Diskussion om, at Arbejderne ikke skal have en rimelig Hjælp. Det vil jeg aldeles ikke, jeg vil tværtimod gerne være Medunderskriver paa, at en rimelig Hjælp skal de have. Det, jeg har forsøgt at pege paa, er kun det, som jeg nu lige for et Øjeblik siden har nævnt over for det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle), at der ligger jo i selve Lovens Affattelse en vis Fristelse. At de bedste ikke fristes, er jeg klar over, men der er jo svage Sjæle iblandt os alle. Jeg ved, at der er nogle, der fristes, og jeg forstaaer det i og for sig godt.

Min Bemærkning til den højtærede Minister om Muligheden for helt at ophæve Loven om Arbejdsfordeling var maaske lidt ubetænksom, for jeg er meget vel vidende om, at der er Fag, hvor der er meget stor Arbejdsløshed paa Grund af Raavaremangel. Alle de Tilfælde, som den højtærede Minister nævnte, laa vel nok i Yderkanten men Ministeren kunde nok have nævnt adskillige andre Fag; og alligevel er jeg tilbøjelig til at tro, at det i en Række Fag maaske var ønskeligt at komme bort fra Arbejdsfordelingen. Jeg kender mange Virksomheder, som har Arbejdsfordeling, og hvor der efter min Mening ikke burde være det. Nu vil jeg ikke bebrejde Embedsmændene i Arbejdsfordelingsnævnet noget. Jeg tror, de i bedste Tro har gjort, hvad de kunde for at klarlægge Situationen, men Ministeren ved maaske ogsaa, at naar man sidder i et Kontor i København, er det ikke saa let at kende alle Forhold ude omkring i Virksomhederne. Derfor er det rimeligt nok, at der kan opstaa visse Vanskeligheder, selv om den bedste Vilje er til Stede.

Saa sagde Ministeren, at Mangelen paa Arbejdskraft i indeværende Aar efter alt, hvad der forelaa for Ministeren, havde været mindre end før. Jeg har en anden Opfattelse, men det er altsaa et Skøn, og det kan vi vel ikke komme ud over ved at diskutere. Sidste Gang, da Ministeren og jeg diskuterede — det var under Behandlingen af Loven om Opfyldning af Tankgrave —, var jeg inde paa samme Problem, at der var Mangel paa